

Ko nije Mrduja?

Mario Garber

Mrduja in my mind. Tko zna što je sve otisnuto na tom disku. Mrduja je toliko pustila korjenje u nama da se više ne možemo pozivati na nekakva prava. Najrazumljivije masama bilo bi danas – svi smo mi Mrduja! A zašto ne? Iako je Mrduja kao regata ipak pojam stanovitog elitizma, tradicije i zajamčenog podrijetla, ipak se iz godine u godinu Mrdujaši tuku u prsi s rekordnim brojem sudionika, magična granica od trista brodi...

A sad se sjeti da je sve počelo s Magimom 1927. kao ljepoticom i pobjednicom prve Mrduje. Magima je bila vlasništvo kontea Tone Pavlovića. Ta krasotica predratnog Labuda. Mariana, Giustina i Margerita bile su tri kćeri legendarnog Pavlovića pa je Magima složenica od MA-GI-MA, a čita se talijanski Mađima. Poslije će je kupiti Dalibor Ljubić, jedan od osnivača Labuda. Magima je opet u novim rukama. Što hoću reći? Nešto što je iz mene iščupao jednom Toma Bebić iako više ne jedri s nama, a to je priča vezana za njegov leut, koji je jedno vrijeme dugo protapanjava baš na kantunu Uvale baluni između Mornara i Labuda pa je i kalafat Tonći Bakica vika na njega a sad ga je sudbina zatekla da ga obnavlja. I Tomu nekako, i njegova leuta.

Znači, i Magima u rukama Alena Krstulovića, a sigurno na neki način i

u Peru Tonke Alujević – jedri i dalje. Za Tomu san napisa – čovik je otiša, osta je brod. Eto to san tija reć, to je Magima, to je i Mrduja. Tko može reć da je ovo, ili ono, njegovo pamćenje, memorija, Mrduja. Šta bi ja ustobročen dok na brodu jedre Zlatan Zoričić, Branko Širola, Karlo Kuret, Mate Arapov i svи drugi – moga uopće reć o Mrduji da nisan njih sluša, da nisan bija tu blizu, na izvoru... Pa mora bi i Klempi skinit kapu da više zna. Znači! Šta znači? Znači da san sve od drugih pospuga. I kad me stisneš da nešto napišen obo Mrduji, onda sve štrca na sve strane od pustih memorija, generacija, gindaca, sarči, pa ako ćemo bit pošteni i kanočala.

E a šta je to kanočal. To san naučija na prvoj Mrduji s koje san pisa prije jedno trideset godina kad su me u brod ukrcali Širola, Zoričić i ekipa. Ja san bija zadužen da dodajen rakiju koja je bila u bocu kojoj valja u dno zagledat a to ti je isto ka i kroz kanočal. Izabrali su lipu šifru/lozinku, tako da svi misle da jedre po moru, a oni su možda bili jedan od prvih brodova u boci. Koji jedre.

Je li i to Mrduja? Kao urednik sporta u Slobodnoj Dalmaciji početkom tisućljeća osjećao sam se dužan tome jedrenju jer me moj prvi urednik Ivo Jurišić vječito slao da začepim rupe toga zabačenog jedrenja, zabačenog na pučinu, bez publike, pa bi štor Ivo barem posla mene. Zato sam kao urednik uveo specijalnu rubriku samo za jedrenje i oslobođen uredničkih poslova Ivo Jurišić se prvi put pod stare dane otisnija slobodno na pučinu.

Redale su se duplerice nabreklih spinakera, neviđeno. Štor Ivo se ka Ukleti Holandez otisnija na svoju možda i najdražu đitu prije penzije. Je li i to Mrduja?

I onda se u lipoj suradnji mene i Karla Kureta dogodila vijest da je to bija prvi Hrvat na America's cupu. Pa smo počeli ludovat da bi Mrduja mogla šišnit i America's cup. Po meni je to ta moderna Mrduja, splitska luka krcata jarbolima ka šta ti je srce puno i jedra prsa jedrenja. Svake godine Mrduja je sve žešća, sve više fanatika jedrenja i gušta u jedrilicama na moru, pravog vatrometa jarbola u splitskoj luci.

Za svakoga jedriličara, skipera, familju od jedrenja, klapu od gušti i tradicije Mrduje, atrakcija je ta Mrdujina šetimana, kad se spominje i Barcolana, a čeka se još jedna Labudova lipotica, Viška regata. Pa kad se sad sitiš kako je sve to počelo, od osnivača Labuda i doba legendi i sinonima za jedrenje, Kirhmajera, Grisogona, Deškovića... Mnogi su i partili, zadnjih Mrduja nije lako bez Modroga, bez legendarnog predsjednika Labuda Bore Vujnovića, jednoga od rijetkih, biranih i po drugi put.

Je li i to Mrduja? Prva sa stotinjak brodi bila je zasluga Modroga koji se na pučinu zauvik bez povratka otisnija 2008. Modri je cilj familju infeta s jedrenjem, ova sina, i unuke... Bila je to regata s prvom većom marendom, i to piletinom, a Mario Stipinović, koautor, hvali se i danas da je to okrenuto novo doba, iako je Labud toga jutra više bac na kokosnjac (neko se zeznija i posla kokoši

koje je tek tribalo očerupat). Pa ko će mi sad reć da i ta zafrkancija nije Mrduja?

Šta nije Mrduja i to da je imala i svog gradonačelnika dok je to bija Ivan Kuret, kormilar ciloga grada, jer iza toga stoji još jedan fanatik od jedra ka šta in je otac Leo s tradicijon iz ACI-ja, s jednom dičnom adresom iz Istarske, odakle je evo i Ćico Branko Roglić, jedan od najnovijih a već utemeljenih starih zaljubljenika Mrduje i jedrenja.

Uz Mrduju se valja sjetiti obitelji Dešković od dide do unuka Žarka. Današnje moderne Mrduje doprle su do najšire reprezentacije Splita kao grada pa se na njoj vole u medijskim objektivima pojavit i političari "najvišeg čina" a kamoli ne skiperi svih svjetonazora, od natjecatelja do povremenih ljubitelja regatnih avantura. Šta se može bolje reć u marketingu jedne regate nego to da Mrduja nema neprijatelja. Za 77. Mrduju sa 77 glasova predsjednicom Labuda izabrana je Mira Boban i bila je to prava nezaboravna ženska Mrduja.

Labudova predsjednica mrduje-drila je još pod kormilom oca od svoje sedme. Je li i to Mrduja? Kormilo joj je predao Žarko Grisogono, odmah na pamet padne i Kolja, pa Ivo Marinković i Boris Koštić, nema tu kraja, rebumbaje od zvonkoga glasa.

Otisnija san se na opasno more, nije dobro spominjat imena ako ne ispišeš cili telefonski imenik oliti popis stanovništva. A to je ono šta san ostavija za kraj i šta san tija reć ka za proć kroz cilj u stilu neponovljivoga Zeca koji jedri talijanskim jezerima.

Tija san reć da Mrduja danas više i nije ništa drugo nego najtočniji popis stanovništva Splita, pa s godinama i šire.

Ajme! Deboto san ispustija Marijana Bana.

Mrduja - škoj koji spaja a ne razdvaja

Ma koliko se Braćani i Šoltani u duhu tradicije ili bodulskog rivalstva *kontreštavali* i konopom potezali čija je Mrduja – istina je negdje drugdje... Mrduja pripada svima koji je u rane jesenje dane uz Eolovu pomoć obidu pod napetim jedrima. Poput božićnog vijenca koji kraljiči vrata u blagdanske dane Mrduja kraljiči Splitska vrata, uživajući u ulozi spajanja, a ne razdvajanja dvaju Splitu najbližih otoka, ali i svih ljudi kojima regatni ugodaji ostaju u najljepšem sjećanju od listopada davne 1927. godine. Te su godine, po uzoru na čuveni America's Cup koji se u početku jedrio oko otoka Wighta, labudaški oči na inicijativu konta Tona Pavlovića usmjerili po prvi put pramce svojih sedam jedrilica ka Mrduji...

KONTE TONI PRVI OBRIJAO MRDUJU

Prvo klupsко odmjeravanje snaga zapamćeno je po prijateljskom dvoboju konta Pavlovića na „Magimi“, jednoj od najljepših predratnih „labudaških“

drvenih jedrilica, i ondašnjeg predsjednika Kluba Žarka Deškovića na „Lethi“. Pobjednička nagrada – brijaci aparat sa sistemom za oštrenje britvica – došao je u ruke

konta Pavlovića te se i danas čuva u privatnoj arhivi obitelji Nardelli. Međuratni Split, koji je zahvaljujući svom sportskom četverolistu kojeg su činili „Hajduk“, „Gusar“, „Jadran“ i „Labud“, počeo graditi tradiciju „naj-sportskijeg grada na svitu“, dobio je svoju prvu pravu sportsku regatu!!! Ipak, ona je do Drugoga svjetskog rata imala isključivo klupski karakter. Na 14 Mrdujskih regata koje su se redovito održavale pred kraj regatne sezone od 1927. do 1940. godine neizostavno su sudjelovali svi aktivni „labudaši“ na jedrilicama svih kategorija, što je dopuštao aktualni pravilnik. Nažalost, sačuvani su tek podaci o pobednicima:

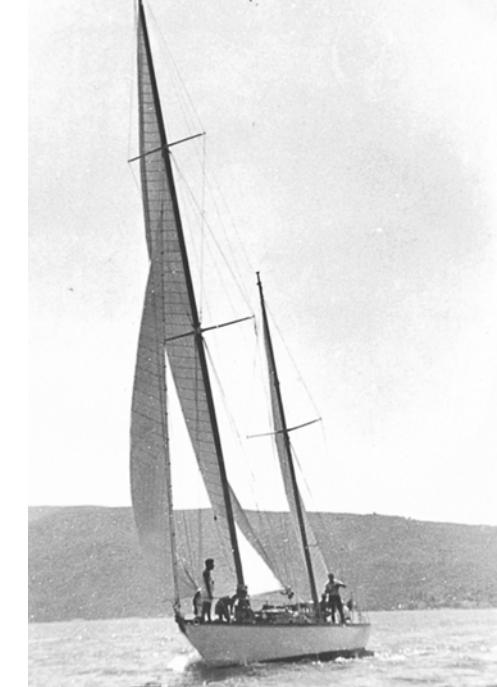
Karlu Baumannu s „Ledom II“ 1932. godine, Lovru Krstuloviću s „Nerezinkom“ 1938., te Žarku Deškoviću s „Poletom“ 1939. godine.

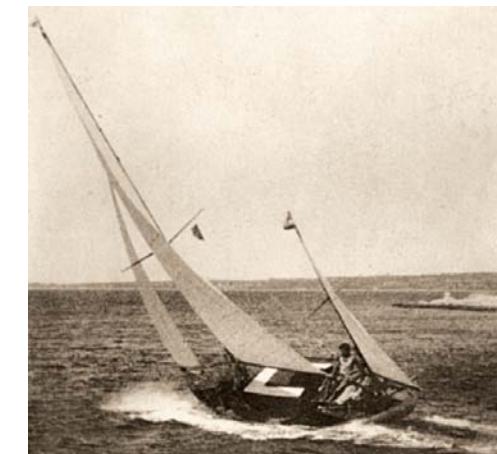
1932. „Leda II“ Karlo Baumann

1938. „Nerezinka“ Lovre Krstulović

1939. „Polet“ inž. Žarko Dešković

„Magima“ je jedna od najljepših jedrilica predratnog „Labuda“. Ime joj je nastalo kao složenica prvih slogova imena kćeri vlasnika konta Tona Pavlovića – Marijana, Giustina i Margerita. „Magimu“ je poslije rata kupio jedan od „Labudovih“ utemeljitelja Dalibor Ljubić te joj nadjenuo ime „Stanka“.

JOŠ UVIEK VJERNI MRDUJI

Mrduja slavi 80. rođendan! „Labud“ će skoro 90.! Mnogi koji su ispisivali povijest ovoga Kluba više nisu među nama, ali se njihova imena, njihovi doprinosi Klubu, sportski uspjesi i ljudske priče pamte, čuvaju i njeguju. Baš kao što se štuju i legende živućih veterana koji su od djetinjstva desetljećima živjeli i stvarali „Labud“. Među njima neizostavno je ime Milivoja Grisogona koji danas ima 97 godina a u „Labudovu“ je lučicu došao kao devetogodišnji dječak. Nema točnog podatka na koliko je Mrdujskih regata sudjelovao ali za pretpostaviti je, s obzirom da je već krajem dvadesetih godina prošlog stoljeća postao član posade guca „Pelega“ svog oca Lava Grisogona, te je tijekom cijelog života do 2007. godine s kraćim prekidima jedrio Mrduju... da je jedan od rekordera po broju sudjelovanja kojih je sigurno bilo više od 50. Zanimljivo je zabilježiti kako je prije Drugoga svjetskog rata, osvojivši titulu državnog prvaka u L-5 kao član posade kojom je kormilario inž. Žarko Dešković, u znak zahvalnosti od njega dobio džepni sat koji se i danas čuva i prenosi kao obiteljska tradicija s djeda na unuka. Premda nikada nije bio apsolutni pobjednik Mrduje, tijekom šezdesetih godina s obiteljskom *jadranskom jolom* „Peleg II“ osvojio je tri puta prvo mjesto u kategoriji slobodne gradnje.

U posadi „Nerezinke“ vlasnika Eugena Matkovića 1938. godine bio je danas 85-godišnji „labudaš“ Igor Krstu-

lović koji je posljednji put na Mrduji nastupio 2009. godine a danas, zbog zdravstvenih poteškoća, sa žaljenjem ispraća start sa Sustipana. Na koliko je točno Mrduja sudjelovao, nažlost, ne zna ni sam, ali ni jednu nije preskočio ako nisu postojali važniji razlozi a takvih u „labudaškom“ srcu nema puno jer, kao što nam je rekao: „Mrduja je pojam jedrenja u srcu svakog jedriličara, brend po kojem se „Labud“ prepoznaće, Mrduja je simbol čestitosti i poštovanja prema svima koji sudjeluju bez obzira na kvalitetu njihove jedrilice. Čast je biti prvi, ali sreća je i ponos sudjelovati, a ja bih o svojim Mrdujama mogao napisati knjigu!“

Među veteranima Mrduje nisu samo „labudaši“ već i neki ne-splitski jedriličari koji su desetljećima ostali vjerni ovoj regati izgradivši tako posebne međuklupske odnose bez obzira na morske milje koje ih dijele. Posebno mjesto u ovoj legendi pripada gospodinu Andri Kneževiću iz JK „Orsan“ iz Dubrovnika koji već pola stoljeća sudjeluje na Mrduji te su mu „labudaši“ na 76. Mrdujskoj regati uručili najviše priznanje a njegov matični klub proglašili klubom-prijateljem. Zanimljivo je zabilježiti kako je ovaj vrsni jedriličar koji je od 1954. godine za kormilom „Bobare“ osvojio brojne regate i postao zaštitni znak dubrovačkog i hrvatskog jedrenja, kao 82-godišnjak 2008. godine na jedrilici „Južni vjetar“, s kormilarom Jadranom Gamulinom, bio članom najstarije posade ali i najbolje plasirane posade u svojoj klasi.

JESTE LIZNALI?

MRDUJSKA POVIJEST I LEGENDE

- „Šolta i Brač bijahu u davnini jedinstveno kopno. Tijekom geološke povijesti posvadili su se i odvojili, svaki nastavivši svojim putem. Kao kamen razdora ostao je otočić Mrduja oko kojeg su se, prema legendi, sporili Šoltani i Bračani. Brački rt Zaglav i šoltanski rt Livka pružaju ruke i okreću lice jedno prema drugom, poklonivši Splitu vrata za radoznalost, neizvjesnost i tugu odlaska i punoču, zrelost i radost povratka.“

Preuzeto sa www.TolISLANDStravel.com – Supetar

- O Mrduji, ne spominjući joj ime, prvi je zapis davne 1760. godine ostavio talijanski prirodoslovac Alberto Fortis u čevenom putopisu „Put po Dalmaciji“: „Jedna jedina hrid, napućena zečevima, diže se u morskom kanalu koji je razdvaja od Brača.“

- ,Taj mali i niski škoj s oko 500 m obalne linije poznat je najviše po legendi o potezanju. Ima nekoliko verzija te legende, a najduhovitija je ona koja govori kako su Bračani htjeli kupiti pamet pa su je išli kupiti u Veneciju. Tamošnji im je trgovac prodao pamet u bari (mala bačva za soljenje ribe) i rekao im da ga ne otvaraju prije no što dođu u svoj kraj. Strahujući da ih ne izrugaju kad pred svijetom otvore bari, to su učinili ispred Milne. Iz barila je iskočio miš i pobegao na Mrduju. Uvjereni da im je pobegla pamet, Mrduju su vezali licminom (debeli konop za vezivanje brodova i valjanje bačava) i počeli je potezati prema Milni. U jednom trenutku netko je rekao: „Ili se konop rasteže ili se Mrduja poteže“. Kad je licmina pukla, a oni popadali, Bračani su došli pameti. Zato neki naši geografi nazivaju Mrduju, kao i Šćedro, „ismijavani otok“.

Branko Kirigin, muzejski savjetnik u Arheološkom muzeju u Splitu: „Mali škoj, a puno tajni“

- „Zagonetka Mrduje je i u njenom imenu. Lingvisti ime škoja svrstavaju u naziv nesigurnog postojanja koji nema slavensku podlogu. Pomišlja se da ime potječe od latinske riječi *merda*, odnosno talijanske *merdola*, što znači govno. Ovakve slikovite metafore nalazimo na našim otocima: na primjer Jebeni kamik ili Močiguzica na hvarskim škojima. Jedna poznanica porijeklom iz Milne govorila mi je pak da ime Mrduja potječe od talijanske uzrečice *Mare di olio* budući da je more pred Milnom gotovo uvijek „ka ulje“, kako se često u Dalmaciji opisuje bonaca. Milna ne nesigurnija bračka luka pa je ovo domišljanje također zanimljivo.“

Branko Kirigin, muzejski savjetnik u Arheološkom muzeju u Splitu: „Mali škoj, a puno tajni“

- Direktor Mrdujske regate Mario Stipinović, i sam dva puta njen pobjednik, bio je svjedokom obnovljene svađe i obračuna između Bračana i Šoltana koji je okončan potezanjem konopa 2007. godine. S nevjericom Mario je zapisaо: „Mislio sam da smo 1927. organiziravši Prvu Mrdujsku regatu riješili dilemu čija je Mrduja. U znaku dobrog gospodara naše „Labudove“ Mrduje, tog dana sam zamolio peterotstrukog pobjednika regate Branka Širolu, koji se tamo našao sa svojim „Nemirom“, da vije zastavu Mrdujske regate i na taj način još jednom pokaže da smo ipak mali daleke 1927. postali vlasnici otočića. Ne vrijedi, bez obzira na tradiciju potezanja, ili regatavanja oko Mrduje, ona ipak ostaje svačija.“ Tako jest, te stoga na obnovljenu tradiciju povlačenja Mrduje treba gledati kao na turističku atrakciju u srcu sezone koja u konačnici spaja a ne razdvaja Šoltu i Brač.

MRDUJA OD RATA DO RATA

Nakon četverogodišnje ratne stanke Mrdujska regata se obnavlja već 1946. godine, a pobjedniku prve poslijeratne te ukupno 15. Mrduje, Bartulu Bonačiću s jedrilicom „Leptir“ pripada i titula „najbržeg broda godine u Dalmaciji“.

„Labud“ širi krila, a s njom i Mrduja nadrasta klupske okvire i postaje splitska o čemu svjedoči sačuvani raspis Regate iz 1951. godine koji dopušta sudjelovanje članovima ondašnjih klubova „Mornar“ i „Vicko Krstulović“ te se tijekom pedesetih broj jedrilica koje sudjeluju na regati redovito kreće iznad 20, da bi 1959. godine bilo zabilježeno čak 50 jedrilica „s razapetim špinakerima i balon flokovima“ koji su po laganom jutarnjem burinu iz splitske luke zaplovili ka Mrduji. U šezdesetima Mrdujska regata širi granice nadrastajući splitske okvire, a „labudaši“ postaju domaćini pri-

Vujnović predaje nagradu Zoričiću u Labuda

jateljskim jedriličarima iz klubova diljem Dalmacije i drugih krajeva zemlje što je upisalo nove rekorde u broju sudionika ove sve popularnije regate.

Sredinom sedamdesetih dolazi do značajnijih promjena. Nakon što se 1974. godine jedna manja jedrilica uslijed jakog juga potopila, ukinuto je sudjelovanje malih klasnih jedrilica.

Premda je u to vrijeme bilo nemoguće regatu osmislići kao marketinški privlačnu i izdignuti je na razinu unosnog projekta, u organizacijskom smislu također je došlo do pozitivnih promjena pod vodstvom tadašnjeg predsjednika Borisa Vujnovića. U skladu s ondašnjim mogućnostima, zahvaljujući okretnosti članova Organizacijskog odbora među kojima treba spomenuti Petra

Sani Delić

Bartul Bonačić

Veljko Bakašun

Boris Vujnović

Nardellija, Nikšu Poklepovića, Branika Širolu, Zorana Biluša, Maria Stipinovića i Borisa Vujnovića, Mrdujska je regata zabilježila važan skok u kvaliteti organizacije uključivši u vidu donacija ondašnje privredno jake gradske resurse.

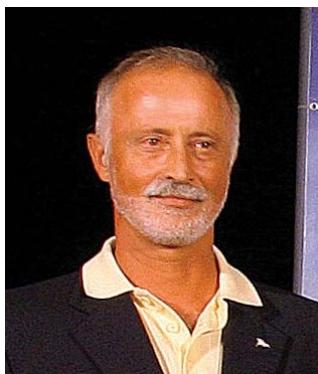
Drugi skok Mrdujska je regata imala u osamdesetima za vrijeme predsjedavanja Veljka Bakašuna kada su se, premda još ne u potpunosti, ulaskom trojca – Sani Delić, Žarko Dešković i Mario Stipinović – udarili temelji današnjoj profesionalno organiziranoj, marketinški osmišljenoj i medijski popraćenoj regati. Sani Delić je u to vrijeme predlagao noviju, otkačenija rješenja organiziranja regate s naglaskom na osmišljavanje društvenog dijela programa trudeći se pri tom sam pronaći sponzora koji bi tu ideju bio spremjan provesti u djelo.

DREAM TEAM „SUPER-MRDUJE“

Regata je uspjela zadržati kontinuitet usprkos ratnih zbivanja u prvoj polovini devedesetih, a konačni procvat koji je Mrduju promovirao u jedinstvenu sportsku feštu internacionalnih razmjera, uslijedio je na prijelazu milenija. Spomenutom vizionarskom i poduzetnom trojcu pridružio se i Damir Skelin s tvrtkom Libor te je tijekom mandata predsjednika Kolje Grisogona novi vjetar napunio „mrdujska“ jedra.

Iza svake kvalitetne organizacije stoji brojni tim istinskih zanesenjaka te je jasno da i iza Mrdujske regate stoji iskusna posada.

Žarko Dešković u ulozi predsjednika Organizacijskog odbora prihvatio se između ostalog i teškog zadatka prikupljanja finansijskih sredstava čime je pripomogao ostvarenju vizije Mrduje kao najmasovnije hrvatske i jedne od najpopularnijih europskih regata. U želji da se u novonastalim okolnostima ipak održi duh izvornog „labudaškog“ klupskog rivalstva, uveo je

Žarko Dešković

Leo Kuret

prije deset godina prijelazni *Trofej inž. Žarko Dešković* za najbržu „Labudovu“ jedrilicu, a svakome tko ga privremeno osvoji pripada i prigodni tanjur u trajno vlasništvo.

U posadi organizacijskog tima Mrduje mjesto izvršnog direktora i redatelja svih idejnih i realizacijskih dijelova suvremene regate pripada Mariu Stipinoviću - *alpha i omega* tima, čovjeku koji je nakon trideset godina pokušaja, promišljanja i sanjanja „Super-Mrduje“ odsanjao svoj san na zadovoljstvo svih koji u njoj participiraju i na ponos svog Kluba. Uvijek u sjeni, nikad eksponiran, Mario je za ljude koje je okupio u svom *dream teamu* i koji već desetljeće zajedničkim snagama realiziraju ovaj najlepši jedriličarski festival – „dobri duh Mrduje“ ali i homogeni čimbenik posade u kojoj je stvorio obiteljsko ozračje koje je nedvojbeni temelj uspjeha.

Leo Kuret, poznati splitski privrednik, danas aktivni umirovljenik, član ISAF-a i otac splitskih olimpijaca Karla i Ivana, već je deset godina sudac na okretištu na Mrduji gdje sa svim generacijama svoje obitelji, upravo u duhu ove regate, revnosno obavlja zahtijevnu i odgovornu ulogu.

Da bi se jednu ovakvu

zahtijevnu regatu bez poteškoća realiziralo na moru potrebno je obaviti brojne radnje i pripremiti stotine detalja – od boje i sidra, do zastavice i radio-stanica. Posljednjih 15 godina nezamjenjivi članovi Regatnih odbora „Labudovih“ regata krstaša su oružar Kluba Boris Koštić – Đidi i barba Ivo Marinković – nono Marin, ljudi od zanata i povjerenja, samozatajni „domaćini“ koji skrbe o svim tehničkim detaljima regate.

Čedo Perić godinama je kao predsjednik Regatnog odbora i član Regatnog ureda bio „mozak regate“ odrađujući pedantno i odgovorno ogroman papirnatni protokol cijele Mrduje... ostajući redovno (na

Boris Koštić

Čedo Perić

BO.MRDUJA

A toj novoj generaciji koja pomaže organizaciju Mrduje pripadaju i predsjednica Kluba Mira Boban, Karlo i Ivan Kuret te Goran Urlić.

Ipak, kada je Mrduja u pitanju nema „labudaša“ koji neće priskočiti u pomoć. Posebno je vrijedna iskustvena podrška predsjednika Organizacionog odbora Komiške i Viške regate Tonija Mlikote, kao i vjernog jedriličara Željka Jerkova.

Kako je popularnost Mrdujske regate doprinijela istinskoj popularizaciji jedrenja te tako povećala interes za sudjelovanjem i u drugim

„Labudovim“ tradicionalnim regatama kao što su Viška, Split Olimpic Sailing Week i ostale, sazrelo je vrijeme da se osvježi krv u timu koji je kroz dulje razdoblje vukao ogroman posao kako osnovnog funkciranja Kluba tako i svih nabujalih regata.

Tako je odlukom Uprave, uz Kancelariju Kluba koju su stručno i pozrtvovo vodile Vesna Burić i Marijana Božanić, oformljen profesionalni Regatni ured u kojem je na mjesto tajnice svih regata primljena Rudolfa Širola.

Mrdujska je regata, uz Deškovića, Skelina i Stipinovića, dobila žensku ruku koja je u kratkom vremenu preuzeila gotovo sve konce, ali i dušu i srce koje već godinama gura cijelu razbuktalnu priču promišljajući uvijek korak ispred svih... Muški dio posade koji volonterski odraduje posao oko nje s ponosom priznaje:

„Mi dobivamo pohvale a ona vrijedno odraduje posao!“

Osim nabrojenih članova Organizacionog i Regatnog odbora Mrduju bi bilo nemoguće organizirati bez logističke podrške predanih članova koji se stavljuju na raspolaganje vodstvu: Ivo Marinković, Vedran Mandić, Žarko Grisogono, Neno Marasović, Stevo Koplić, Kolja Grisogono,

Nikša Roki,... „Labudova“ lučica koja tih dana u godini vrvi ljubiteljima jedrenja svih generacija nezamisliva je bez ženskog marljivog volonterskog tima koji nosi teret poslova Regatnog ureda od prijave za regatu, prodaje majica, pakiranja regatnih materijala i brojnih drugih. Tri dame koje okretno predvode ovaj posao su: Linda Kljenak, Gordana Koštić i Nives Stipinović, a povremeno su im se pridruživale: Dora Gattin, Živana

Grisogono, Bruna i Ileana Mandić te Neda Nardelli.

Mrduja je prerasla kapacitete „Labudove“ lučice po svim zbivanjima (brojni zabavni programi u kojima sudjeluju estradno-sportske zvijezde) i broju sudionika (znalo ih je biti i do 2000)...

Mrduja je prerasla i gabarite splitske Gradske luke (s čak 320 jedrilica)... Mrduja je prešla granice i postala atraktivna destinacija na europskom jedriličarskom zemljovidu...

Ali Mrduja je sačuvala blagu narav i prijateljsku dušu obiteljske regate... premda se obitelj proširila... Jer, svatko tko dođe na Mrduju osjeti taj jedinstveni šarm kojemu se poželi vratiti... I koliko je prestižno osvojiti Mrduju toliko ju je važno osjetiti, doživjeti, odjedriti, izguštati,...

žene volonterke Nives, Linda i Gordana

ŽENSKA STRANA MRDUJE

Postoje sportovi, pa tako i klubovi, koji su poslovno „muški“... I onda je uvriježeno da se, pišući o tim sportovima i klubovima, napiše po koja riječ ili eventualno poglavje o ženama koje su uplovile u taj „muški svijet“ i ostvarile zapaženije rezultate... No, gotovo je paradoksalno na ovaj način pisati o Klubu u kojem su žene redovno bile članice posada, u kojem su djevojčice stasale uz očeve pod jedriličarskim krstaša učeći živjeti s vjetrom prije svladavanja abecede, u kojem su novopečene „labudaške“ supruge prije naučile zatezati konope nego što bi izrekle sudbonosno „da“, u kojem posljednjih godina žena drži kormilo kao predsjednica Kluba... „Labud“ je, kao obiteljski klub, od samih početaka „emancipirao“ nježniji spol te je „ženska strana“ „Labudove“ povijesti bogata i isprepletena sa svim podsustipanskim događajima.

Podsjetimo se stoga prvih „labudašica“ iz vremena prije Drugoga svjetskog rata. Pina Mlakar bila je sa suprugom Piom suvlasnicu i članicom posade poznate regatne jedrilice „Galeb“ tipa M-6, sagradene po nacrtima „labudaša“ Ante Martinolića. I supruga Petra Šimete, vlasnika „Zlatne strijele“, bila je često članica posada tog krstaša kao i Ljubica Matković, supruga Eugena Matkovića vlasnika „Nerezinke“. Milka Dešković, kći Žarka Deškovića, nije samo bila članica posade „Poleta“, već je bila uspješna i kao natjecateljica u klasi dinghy i u olimpijskim jolama. Poluzatvorena jedrilica „Rusalka“ doktora Roića

mogodišnja djevojčica davne 1974. godine. Od tada do danas, bilo na jedrilici „Dada“ i „Squaw“ ostvarila je 17 nastupa na Mrdujskim regatama. S devet nastupa na jedrilicama „Peti“, „Dona Tea“, „Frapa“ i „Silvana“ slijedi je Tihana Tadinac, a na trećem je mjestu Zrinka Hrvov s osam nastupa na „Žut-BB crew“, „Madex BBLU“, „HT mobile-BB crew“, „Bistri“, „Branku“ i „Barba Branku“. Još jednu zanimljivu žensku mrduj-

sku priču za katalog 2008. ispisao je novinar Mario Garber koji je godinama i sam sudjelovao na ovoj regati: „Kuriozitet iz 2001. je da između 121 jedrilice u najmasovnijoj skupini od ukupno 244 broda te godine trećeplasirana posada bude s broda „Bob N Rock“ u sastavu Pe-

tra Plenković, sestre Bruna i Marina Mandić, te sestre Tena i Maja Vunović. Bila je to i najmlađa posada s prosjekom od oko 13 godina što im je bila prednost a ne pegula.“

Dame za kormilom:

KORMILAR:
MIRA BOBAN
TIHANA TADINAC
ZRINKA HRVOJ

JEDRILICA:	BROJ NASTUPA:
DADA, SQUAW	16
PETI, DONA TEA, FRAPA, SILVANA	8
ŽUT-BB CREW, MADEX BBLU,	
HT MOBILE-BB CREW, BISTRA,	
BRANKO, BARBA BRANKO	7
PONENTE	6
GOSPE OD KARMENA	5
STRILA	4
GURU	4
BOB N' ROK, LA GAFFE, SPLIT	4
STRIBOR, PIKA, VITO	3
UPEPO	3
ANA, WILMA'S ELECTROLUX	3
LANA 2	3
MAFALDA II	3
QUISISANA	3
JASNA, MILNA EXPRESS	2
MAISTRAL	2
TIHOR	2
STARÍ ČUNE	2
DIDA IVO	1
ANA	1
ANA MARIJA	1
CRVENA	1
SIN MAISTRALA	1
DAJE	1
ALFA TANG	1
EVA	1
ALNAR	1
JELENA	1
ANKA M	1
STINIVA	1
CUCI LUCI	1
MILA	1
TICA	1
DUGA	1
EVA	1
ŠORKI	1
STANKA	1
VANA	1
FJAKA	1

Mira Boban u vodstvu sa najvećim brojem sudjelovanja.

nosila je ime supruge vlasnika koja je bila i članica posade. Isto tako je guc „Ljerka“ nosio ime kćeri vlasnika Duje Družetića, Ljerke Družetić – Bebe koja je često bila članica posade. Jedna od nezaboravnih članica „Labuda“ bila je Nives, supruga Tonka Žagara koja je bila stalni član posade njihovog jedrenjaka „Dobri tatek“. Mrdujska regata ipak je posebno promovirala i poduprla žensko jedrjenje posljednjih desetljeća, osobito od 1984. godine kada je Edna Puović (supruga poznatog jedriličara Tonča Puovića) uspješno kormilarila obiteljskom jedrilicom „Alfa Tango“ u duetu s Nives Stipinović i te godine postigla zapaženi rezultat na Mrduji, ostavivši za sobom neke muške iskusne posade. Smatra se da je to prva ženska posada na Mrduji.

U katalogu Mrdujske regate godinama se s respektom na posebnom mjestu ističu dame za kormilom s najvećim brojem nastupa. Primat drži današnja predsjednica Kluba, odvjetnica Mira Boban, koja je kao kćerka vrsnog jedriličara dr. Steve Koplića, prvi put do Mrduje zajedrila kao sed-

MORE MRDUJSKIH PEHARA

Regata koja okuplja stotine jedrilica i tisuće zaljubljenika u more svih generacija i nacija prvenstveno promovira plemenito sportsko geslo o važnosti sudjelovanja. U tom duhu Mrdujska regata nudi raznovrsna događanja na kopnu u danima uoči regate – u „Labudovom“ gnijezdu pod Sustipanom ali i na gradskim trgovima i Rivi. Imperativ su druženje, prožimanje, atmosfera, *stimung*,... Već godinama Split živi Mrduju, Splićani postaju domaćini, a Gradska luka postaje pozornica jedinstvenom sportskom performansu.

Mrdujska regata posebna je po mnogočemu! Među posebnostima svakako je i broj pehara koji se dodjeljuju: najbržem brodu regate u ukupnoj kon-

turenciji, najbržim krstašima svake skupine, najbržoj „Labudovoju“ jedrilici, najbržoj ženskoj posadi, najbržoj jedrilici do Mrduje, posljednjoj jedrilici, najmlađoj i najstarijoj posadi, najstarijem sudioniku, te brojne pojedinačne nagrade za vjernost – zlatni, srebrni i brončani prsten kao i povelje za pet godina vjernosti.

Ipak, zlatnim slovima u povijest regate ove će se godine po osamdeseti put upisati ime apsolutnog pobjednika, najbrže jedrilice koja će prva uploviti u cilj. Nažalost, nisu sačuvani podaci o svim pobjednicima te se za bilo kakvim pisanim tragom koji o tome svjedoči i dalje traga. Među poznatim laureatima dosadašnjih Mrduja neki su ispisali osobito lijepo priče koje valja otrgnuti sjećanju...

„PODGORKA“ - NAJTROFEJNIJI „MORNAREV“ KRSTAŠ

Povijest Mrduje izvan „Labudovih“ okvira prvi su počeli ispisivati prvi susjadi – jedriličari JK „Mornar“. Kako je zabilježio kroničar „Mornara“, gospodin Vinko Crnošija, tijekom nešto više od pola stoljeća – od 1947. do 2000. godine, na Mrdujskoj regati sudjelovala su 222 „Mornareva“ broda koja su osvojila 67 prvih, 46 drugih i 42 treća mjesta. No, primat među najboljima pripada „Mornarevom“ krstašu koji je pod imenom „Podgorka“, „Danica“ i „Sutjeska“ čak 11 puta bila najbrži brod Mrdujske regate. Prvi put pobjedu je odnijela 1947. godine s kormilarom Štukom, drugi put pod imenom „Sutjeska“ 1948. godine

NAJSLAĐA POBJEDA • PRVI U SPLITSKI PORAT

God.	Jedrilica	Kormilar	Vlasnik	Vrijeme
1927	MAGIMA	Toni Pavlović		-
1932	LEDA II	Baumann		6:22:20
1947	PODGORKA	Štuk		3:40:00
1946	LEPTIR	Bartul Bonačić		
1948	SUTJESKA	I. Šataro		2:26:00
1952	DANICA	M. Ostojić		3:14:00
1963	PODGORKA	Ante Marušić		-
1966	DIVNA	Lujo Kolin		3:30:00
1968	VUMIR	Buble		-
1970	PODGORKA (Zvijezda)	Jerko Bonačić		
1972	PODGORKA	Tonći Mitrović		4:30:00
1973	SUPAVAL II	I. Ivanićić		3:30:00
1974	ISOLABELA	Zorićić-Širola		-
1975	PODGORKA	Tonći Mitrović		2:20:00
1976	PODGORKA	Andrija Sapunar		-
1978	VESI	Vlado Kaliterna		
1979	LORA III	Mario Stipinović		4:07:30
1980	LENKA III	Frane Škarpa		-
1981	LORA IV	Mario Stipinović		3:06:30
1982	NEMIR	Branko Širola		4:16:00
1983	MERCEDES	Branko Karabatić		3:36:15
1984	LETHE IV	Vinko Jerković		-
1985	NEMIR	Branko Širola		5:38:00
1986	BURIN	Petar Nardelli		5:03:00
1987	LETHE IV	Niko Jerković		-
1988	NAUTILUS	Tonći Antunović		3:18:50
1989	LINOA	Branko Pavazza		4:43:13
1990	PODGORKA	Vlado Papić		3:49:00
1991	NEMIR V	Branko Širola		-
1992	NEMIR V	Branko Širola		-
1993	NEMIR V	Branko Širola		-
1994	NEMIR V	Branko Širola		4:03:00
1995	NEMIR V	Branko Širola		4:35:20
1996	AS KUPA	Tonći Antunović		4:30:30
1997	BABALU 04	Damir Majetić		
1998	AS KUPA	Tonći Antunović		5:32:00
1999	BABALU 04	Damir Majetić		2:45:04
2000	LOLITA	Nikola Dešković		3:33:04
2001	ANADORA II	Nikša Mrduljaš		3:53:18
2002	KODAK	Tin Matulja		6:45:00
2003	AAG. BIG. ONE	Tomislav Bašić		3:35:00
2004	COMETA	Damir Majetić		5:52:00
2005	COMETA	Rajko Kujundžić		2:29:00
2006	CRO-A-SAIL JENA	Mitja Kosmina		5:35:50
2007	AAG.BIG ONE	Marko Murić		2:42:33
2008	SHINING MAXI UMAGO	Rajko Kujundžić		2:16:20
2009	SHINING MAXI UMAGO	Uroš Žvan/John Breclerj		4:00:00
2010	ALIGATOR 2	Vojislav Radivojević		3:18:00
		Marijan Hanžeković		
		Kodak centar d.o.o.		
		PBZ – Leasing d.o.o.		
		Damir Majetić		
		Damir Majetić		
		METEOR d.o.o.		
		Marko Murić		
		Tvornica cementa d.d. Umag		
		Tvornica cementa d.d. Umag		
		Marko Popović		

Molimo sve koji posjeduju dokumentaciju o pobjednicima mrdujskih regata da pomognu u nadopuni podataka.

s kormilarom Ivom Šatara, a idući pisani trag vodi nas do 1952. godine kad je pod imenom „Danica“ za pobjedničkim kormilom bio M. Ostojić. No, prema kazivanju starijih članova „Mornara“ (o čemu nažalost nema sačuvanih pisanih tragova) ovaj je krstaš Mrduju osvojilo i 1950., 1951., 1959. i 1964. godine. Zanimljivo je zabilježiti kako je 1963. godine Mrdujsku regatu osvojila još jedna „Podgorka“, ali nije riječ o legendarnom velikom krstašu već „Mornarevoj“ *stelli* (*zvijezdi*) – olimpijskoj jedrilici s dva člana posade, kojom je kormilario Ante Marušić. Godine 1972. i 1975. pobjedničkim krstašem „Podgorkom“ kormilario je Tonći Mitrović, godine 1976. Andrija Sapunar, a 1990. godine Vlado Papić. U bogatom sazvježđu sjajnih pobjeda ovog „Mornarevog“ krstaša jedna je ostala zapisana zlatnim slovima. Godine 1975. kormilar

Tonći Mitrović, zahvaljujući jakom južnom vjetru, koji je na mahove dosezao i do 7 bofora, odjedrio je mrdujsku regatnu rutu od 22 nautičke milje za samo 2 sata i 20 minuta što je pune 33 godine, do uspjeha „Shining maxi Umago“ 2008., bio rekord regate.

TROSTRUKA POBJEDA „DIVNE“?

„Slobodna Dalmacija“ 1966. godine zabilježila je osnovne podatke o Mrdujskoj regati na kojoj su sudjelovale 43 otvorene i poluzatvorene jedrilice i krstaša. Pobjedu je, prema pisanju novinara, odnio brod „Divna“ splitskog „Mornara“ koji je s kormilarom Lujom Kolinom prešao rutu za 3 sata i 30 minuta, a bila bi i brža da joj se nije poderalo glavno jedro. Prema kazivanju starijih članova „Mornara“, a Mariu Stipinoviću je podatke 2009. godine predao Ivo Marić, jedrilica „Divna“ još je dva puta tijekom šezdesetih osvojila naslov najbrže na Mrdujskoj regati i to 1964. kada je njome također kormilario Lujo Kolin te 1967. godine kada je za njenim kormilom bio Ante Marušić.

VUMIRU POBJEDA NA MRDUJI

Još jednom, 1968. godine, pobjeđuje olimpijska *stella*, ali ovaj put riječ je o „Vumiru“ trogirskog „Mosora“ za čijim se kormilom nalazio Tonći Buble.

PLAVE VRPCE „LETEĆIM HOLANDEZIMA“

Na 42. Mrdujskoj regati 1973. godine u konkurenciji 46 jedrilica najviše prvih mesta u pojedinim kategorijama pripalo je jedriličarima JK „Split“, a *plavu vrpcu* za najbrži brod regate osvojila je posada Igor Ivančić - Dvoranik na *letećem Holandezu* „Supaval II“ koji je prešao regatnu rutu za 3 sata i 30 minuta.

Iduće, 1974. godine, opet je *plava vrpca* otišla posadi jednog *letećeg Holandez*. Ovaj put riječ je o „Labudovoj“ „Isolabeli“ s kormilarom Filipom Zlatanom Zoričićem i flokistom Brankom Širokom. Premda je cijelog životnog vijeka vezan uz „Labud“ i Mrduju i uvijek je ključna osoba u pobjedničkim posadama, Zoričiću je ovo jedina Mrduja u kojoj je slavio kao kormilar. Znan kao vrsni jedriličar malih klasa, jedan je od najtrofejnijih „labudaša“ „zlatne generacije“ s početka sedamdesetih, predani trener te izbornik reprezentacije koji je svoje bogato enciklopedijsko znanje i iskustvo nesobično prenosio mladim generacijama. Jedrenje u malim klasama Zoričić je napustio početkom osamdesetih baš kad je u „Labuda“ stasala generacija koja je s više zanimanja počela gledati na krstaše. Od tada Zlatan je uvijek na Mrduji... bilo

na Stipinovićevoj „Lori“, Širolinom „Nemiru“, za kormilom „Filomene“, „Lune“, a danas „Barba Branka“... ili u drugim „stađunima“ kad lovi ribu u Splitskim vratima ili najdalje u Nećujmu. Iako je upravo Zlatan jedan od onih čijem se znanju klanjaju svi pod jedrima pa i jedra sama – ujedno je i podržavatelj otvaranja Mrdujske regate prema svima onima koji nikada prije nisu plovili s vjetrom o čemu je za katalog Mrdujske regate 2005. godine rekao: „Neki iz moje generacije sa skepsom gledaju dolazak tih ljudi što nikad prije nisu bili na more, no ja ih osobno apsolutno podržavam, bez obzira odakle su i je li to radi šminke ili ne, mislim da je to sporedna stvar. Lipo je vidit kad na regatu dođu brodovi koji se ne trebaju sramiti Europe.“

„VESI“ JEDINA U CILJU

Na 47. Mrdujskoj regati 1978. godine nastupile su 54 jedrilice razvrstane u šest grupa. „Slobodna Dalmacija“ zabilježila je kako se samo posada krstaša „Vesi“ s kormilarom Vladom Kaliternom u predviđenom vremenu „dovukla“ do cilja.

OSAMDESETE - DOMINACIJA LAKIH MODERNIH BRODOVA

Godine 1980., u sklopu Mrdujske regate koja je nazvana po dugo-godišnjem predsjedniku „Labuda“ inž. Žarku Deškoviću, po prvi je put raspisana regata Kup krstaša. U, do tada, najmasovnijoj konkurenciji od čak 56 jedrilice prvi u cilj ulazi Frane Škarpa s jedrilicom „Lenka III“ koju je sam konstruirao i izradio.

Iz godine u godinu raste broj sudionika Mrdujske regate. Godine 1981. u konkurenciji 62 jedrilice ciljnu liniju rute od Splita do Mrduje i natrag prva prolazi jedrilica „Lora IV“ (Farr 31) s

kormilarom Mariom Stipinovićem koji je s „Loram III“ 1979. također slavio pobjedu. Ovu modernu jedrilicu testirao je na regati jedan od najsvestrajanijih skipera Filip Zlatan Zoričić. „Lora IV“ i danas osvaja odlične rezultate s kormilarom Sanijem Deličem a pod imenom „Ramina Pomorstvo“.

Godine 1982. prvi je pokraj plutace s plavom zastavom pokraj Regatnog odbora koja je označavala cilj prošao krstaš „Nemir“ s kormilarom Brankom Širokom koji će 1985. godine ponoviti uspjeh a potom još pet puta početkom devedesetih osvojiti naslov pobjednika i ispisati najsajnije stranice Mrdujske regate...

Godine 1983. ka Mrduji je krenula 71 jedrilica iz pet splitskih i jednog dubrovačkog kluba, a pobjedu je slavila posada novog krstaša „Mercedes“ splitskog „Mornara“ kojom je kormilario Branko Karabatić.

Zbog pomanjkanja vjetra na Mrdujskoj regati 1986. godine Regatni je odbor bio prisiljen skra-

titi rutu do pomoćnog cilja na samoj Mrduji. U toj mrtvoj utrci, u kojoj je samo 28 od 78 brodova prešlo u predviđenom vremenu 11 Nm, za djelić sekunde „Burin“ Petra Nardellija bio je bolji od „Fatamorgane“ njegovog klupskog kolege Nikše Mrduljaša koji je u cilj ušao drugi.

Kraj osamdesetih zapisan je u povijesti Mrdujske regate u znaku

jedriličara JK „Split“. Godine 1988. naslov najbržeg broda regate pripada jedrilici „Nautilus“ za čijim se kormilom nalazi Tonči Antunović koji će s „Asom kupa“ još dva puta slaviti 1996. i 1998. godine, dok je 1989. godine pokal „Slobodne Dalmacije“ i plava vrpca pobjednika regate pripala „Splitovoju“ posadi „Linoe“ s kormilarem Brankom Pavazzom.

ZA POBJEDU DVAPUT KROZ CILJ

Prigodom 60. rođendana „Labuda“ 1984. godine na Mrduji je sudjelovalo čak 111 jedrilica iz Splita, Dubrovnika, Orebica, Zagreba, Makarske i Supetra. Posebnost te regate je u tome što je pobjednička jedrilica trebala proći kroz cilj dva puta kako bi bila registrirana da je prešla prva ciljnu liniju. Nakon dvadesetak jedrenih milja tri broda su hitala prema cilju i pobjedi. Vodio je prošlogodišnji pobjednik regate „Mercedes“ s kormilaram Brankom Karabatićem, za njim je bila „Janska“ s Ivom Smerdeljem, dok je „Lethe IV“ bila treća. Brodovi su prošli „ciljem“ ali odmah je ustavljeno da je to bio pogrešan kurs. Najsprijetnija je bila posada „Lethe IV“ s dvojicom veterana Vinkom Jerkovićem (kormilaram) i Duškom Krstulovićem, te petoricom mladih jedriličara omladinaca: Nikom i Jurom Jerkovićem, Armandom Zekanom, Ivanom Bunja i Karлом Kuretom koji su, shvativši pogrešku prvi okrenuli brod i ušli u cilj na ispravnu stranu.

PRVI TRIJUMF BUDUĆIH ZVIJEZDA

Na Mrdujskoj regati tradicionalno pehar se uručuje najmlađem sudioniku, ali i najbržem kromilaru u dobi od 18 do 21 godine pod imenom pehar Tonka Bibića. Tako mrdujski pehar najčešće postaje prvim peharom budućih sportskih zvijezda, a Mrduja osigurava sebi budućnost.

No, dogodilo se 1987. godine da je mladost pobjedila iskustvo...i ispisala još jednu zanimljivu „mrdujsku storiјu“...

Osvajač pehara „Slobodne Dalmacije“ na 56. Mrdujskoj regati bila je „Labudova“ posada jedrilice „Lethe IV“. Ovaj put, međutim, njome nije kormilario njen vlasnik i pobjednik regate 1984. godine Vinko Jerković već njegov sedamnaestogodišnji sin Niko. I svi ostali članovi posade bili su ne-punoljetni srednjoškolci: Karlo Kuret, Stipe Marinović, Damir Bulić i Željko Šegvić koji su pobjedom u konkurenciji 96 brodova s oko 380 sudionika zabilježili pravi podvig.

U NEMIRNOM VREMENU DOMINACIJA „NEMIRA“

Domovinski rat nije zaustavio tradiciju Mrdujske regate. Od 1991. do 1995. upisan je novi rekord u bogatu „Labudovu“ knjigu uspjeha. Pet godina za redom jedan je kormilar osvojio prestižni naslov najboljeg na Mrdujskoj regati. Tko drugi već jedan od najtrofejnijih labudaških natjecatelja svih vremena – Branko Širola sa svojim „Nemirom V“.

Nemoguće je nabrojiti sve pehare i uspjehe koje je Širola osvojio tijekom pola stoljeća koliko je proveo pod „labudaškim“ jedrima... Od pobjeda na državnim prvenstvima 1958. u klasi L-5 s posadom Jelačić, Restović, 1976. s Filipom Zoričićem u klasi FD te 1988., 1992. i 1994. u klasi regatnih

krstaša. Godina 1970. ipak je bila najuspješnija za ovog vrsnog jedriličara u malim klasama – s Antom Bracom Ivančićem kao kormilarom osvojio je europsko srebro u klasi šljuka te prvo mjesto na XV. Prvenstvu Jadrana u jedrenju.

No, njegova životna regata započela je s Mrdujom! Za „Labudovu“ monografiju sjetio se Širola tih dana: „Kad sam prvi put triba poć na regatu (bila je to Mrduja), moj me barba odveja prid šjor Žarka Deškovića koji je svima nama bija uzor, sinonim za „Labuda“. Sićan se toga susreta ka danas. Barba ga je upita mogu li uć u posadu, a on me prezirno odmira i reka: „Ne dolazi u obzir, ja tako male ne uziman!“ Negativno iskustvo imalo je pozitivan efekt: u meni se probudila dišpet! Samo 3-4 godine nakon ovog susreta bija sam s njim na regati i drža timun na njegovom „Malon brodiću“!

Širola je odsanjao pod jedrima mnoge labudaške snove a pobedama na Mrduji njegov je „Nemir V“ podigao letvicu visoko i upisao uspjeh kakav će se teško ponoviti. Godina 1991. – pobjeda „Nemira“; godina 1992. – pobjeda „Nemira“; godina 1993. – pobjeda „Nemira“; godina 1994. – pobjeda „Nemira“; godina 1995. – pobjeda „Nemira“!!! Kako bi se ti trenuci sreće i slave što dulje pamtili sjetimo se Široline izjave za tisak nakon pete uzastopne pobjede: „Za ovu regatu živimo, htjeli mi to priznati ili ne. Pripremamo se cijelu godinu. Ove sezone sam otežao kolombu te smo time još više dobili na brzini. Zaista

smo uživali. A još kada prvi stignoš u Split na cilj i to peti put zaredom, tko da bude sretniji od tebe! S Matom Arapovim iz „Mornara“ na krstašu „Perpetum Mobile“ vodili smo žestoku borbu, a onda je odluka pala na povratku na polovici kanala. Umakli smo mu i prošli u cilj prvi.“

„MRDUJA“ DVA PUTA PRESELILA U ZADAR, A POTOM U RIJEKU

Titula „najbržeg broda“ koja donosi u ruke svoga kormilara pehar „Slobodne Dalmacije“ 1997. godine prvi je put u povijesti Mrdujske regate izašla iz splitskog akvatorija. Pobjednici te 66. Mrdujske regate bili su članovi Jedriličarskog kluba „Uskok“ iz Zadra kojom je na jedrilici „Babalu 04“ kormilario Damir Majetić. Iako je 1998. godine „Splitov“ kormilar Tonći Antunović na jedrilici „As kupa“ vratio pehar u Split, zadarski su „uskoći“ u sastavu Damir Majetić, Damir Repac, Boro Samodajev, Dubravko

Dunatov, Agim Tarčuki, Davor Vekić, Igor Spitzer i Ivan Zelenčić, na žutom bolidu „Babalu 04“ opet slavili 1999. godine zaprijetivši Splićanima da će im Mrduju „preseliti“ u Zadarski kanal.

Godine 2000. Mrduja bježi još dalje kada riječka posada s kormilarom Nikolom Deškovićem na jedrilici „Lolita“

prva uplovjava u cilj za 3 sata i 33 minute.

Kada nije uspio 1986. sa svojim brodom „Fatamorgana“ osvijiti Mrduju koja mu je bila nadomak ruke Nikša Mrduljaš je to uspio 2001. godine na „Labudovom“ krstašu „Anadora“ u glamuroznoj pobjedi. „Anadora“ je vlasništvo gosp. Marijana Hanžekovića koji tada nije ni slutio da će nakon 15 godina biti za kormilom jedne druge jedrilice s puno većim timom najpoznatijih hrvatskih jedriličara.

GODINE KARBONA

Premda u duši čuva sve lijepo klupske tradicije, Mrduja po svemu prati svjetske jedriličarske trendove, kako na kopnu tako i na moru... I zato se na njenom startu nadu svi koji vole jedrenje i more bez obzira dižu li jedra na drvenim *old timerima* ili najnovijim super-jurilicama od kompozitnog karbona koje, naravno, od 2002. godine vladaju svim regatama pa tako i Mrdujskom...

Na 71. Mrdujskoj regati 2002. godine u konkurenciji 302 posade s više od 2100 jedrilica najbrža je bila posada „Kodaka“ iz „Fly Sailing Kluba Ika“ iz Opatije kojom je kormilario Tin Matulja.

Iduće tri Mrduje osvojili su Zadrani iz JK „Uskok“ – 2003. godine s kormila-

rom Tomislavom Bašićem na jedrilici „AAG big one“, a 2004. godine s kormilarom Damirom Majetićem (dvostrukim dotadašnjim pobjednikom Mrduje 1997. i 1999.) na „Cometi Madox“, a 2005. godine s istim brodom kojim je kormilario Rajko Kujundžić. Godine 2006. pobjedu je odnijela najveća jedrilica na istočnoj obali Jadrana „Cro-a-sail Jena“ na kojoj je nastupila posada hrvatskog jedriličarskog tima „Cro-a-sail“ predvođena slovenskim skipperom Mitjom Kosminom. Nakon višegodišnje prevlasti gostiju 2007. godine posada „AAG big one“ sa skipperom Markom Murtićem pod „Labudovom“ zastavom vraća prijelazni pehar u matični Klub.

No, naredne dvije godine pobjedu odnose posade „Shining Maxi Uma-

OKO MRDUJE CIJELOGA ŽIVOTA

Minski Fabris jedinstvena je „labudaška“ sportska veličina koja se triput ovjenčala medaljama s Europskih prvenstava klase finn (bronca u Izmiru 1968., srebro u Istambulu 1977. i zlato u Marstrandu 1978.), te tri puta nastupala na olimpijskim igrama (Munchen 1972., Montreal 1976. i Moskva 1980. godine. Šezdeset godina Mime je u „Labudu“, šezdeset godina Mime je pod jedrima, šezdeset godina Mime jedri oko Mrduje... Sjeća se svojih prvih Mrduja sredinom prošlog stoljeća na kojima su prevladavali drveni brodovi a samim tim i ritam je regata bio sporiji... neke su trajale po cijeli dan. Brzina koja je plod kvalitete brodova je, po njemu, najveća promjena, jer cilj je za njega uvjek bio biti najbrži, a smisao regate nije se promijenio – veselje i druženje i to, kad god je to moguće, s brojnim drugim vrsnim jedriličarima kako našim, tako i iz susjednih zemalja.

Zato nije ni čudo što je kroz svoju bogatu povijest na Mrduji jedrio na toliko brodova da se danas ne može svih sjetiti: sa Žarkom Deškovićem, Smerdeljom, Zoričićem, Stipinovićem, na „Valu 35“ s braćom Marinović protiv Širole, nebrojeno puta s Petrom Nardellijem na „Burinu“, Tonom Nardellijem na „Rashu“. Prije Domovinskog rata često je jedrio s crnogorskom obitelji Kukoljac, a prošle 2010. godine s prijateljem, poznatim beogradskim frizerom Vojom Radivojevićem, na jedrilici „Aligator II“ u taktičkoj borbi s puno bržim jurilicama ušao prvi u splitski porat i osvojio najveći Mrdujski pehar kao vrsni taktičar za kojeg je i sam skipper priznao: „bez Mime bi bilo teško doći do pobjede“.

go“ YC „Fiandara 1975“. Godine 2008. ova je jedrilica sa skipperom Rajkom Kujundžićem prešavši regatnu rutu za 2 sata, 16 minuta i 20 sekundi postavila novi rekord Mrduje. Godine 2009. pobjedničku posadu predvodili su skipperi Uroš Žvan i John Brecelj.

Godine 2010. prvi je put naslov pobjednika pripao natjecatelju van hrvatskih granica – beogradskoj posadi „Aligatora 2“ skipera Vojislava Radivojevića koji je u konkurenciji 229 brodova bio najbrži.

Tekst napisala:
Herci Ganza
Čaljkušić

Materijale
pripremili:
Mario Stipinović,
Rudolfa Širola Kliškić

DALMACIJA

SREDNJA

TURISTIČKA ZAJEDNICA
SPLITSKO-DALMATINSKE ŽUPANIJE

SPLIT - DALMATIA COUNTY
TOURIST BOARD

HRVATSKA